Βασίλη Κατσικονούρη, *Καλιφόρνια Ντρίμιν*
Εθνικό Θέατρο – Πειραματική Σκηνή

Η πρώτη θεατρική παρουσίαση του Βασίλη Κατσικονούρη στην Πειραματική Σκηνή του Εθνικού Θεάτρου μας γνώρισε έναν συγγραφέα όχι πρωτολείων, ώριμο αρκετά και μάλλον πρόσφορο σε βελτιώσεις, εφ' όσον τα έργα του βρουν φιλοξενία στη σκηνή –την ώρα που γράφεται αυτό το κείμενο, έχει μόλις ανέβει στο Θέατρο "Στοά" και δεύτερο έργο του.
Το *Καλιφόρνια Ντρίμιν* εισχωρεί στον αναίτιο βαυκαλισμό των νεανικών ψυχών με ένα είδος "αμερικάνικου ονείρου α λα ελληνικά", που αποτελεί μοναδικό σωσίβιο στους χαλεπούς καιρούς της παγκοσμιοποίησης, ένα είδος βαραθρώδους κατόπτρου μιας ουτοπικής λαμπερής Καλιφόρνια, όπως την ονειρεύονται σε πλήρη παθητικότητα νεότατοι Αθηναίοι απέλπιδες, εκ Καλαμπάκας ορμώμενοι. Οι παλαιότερες ιθαγενείς διαψευσθείσες ουτοπίες ουδόλως τους απασχολούν πια, αν και εν τέλει αποδεικνύεται δεν μπορούν να αποφύγουν την καταδίκη της παρουσίας τους.
Το έργο δεν διεκδικεί τεράστια πρωτοτυπία, ούτε αποτελεί τομή στην εξέλιξη της νεοελληνικής δραματουργίας· είναι όμως ενδιαφέρουσα συνέχειά της, έχει καλή δομική οργάνωση, χαρακτήρες που εξελίσσονται ικανοποιητικά και δημιουργεί ένα δραματικό σύμπαν που εκκινεί από τη σκηνική ανάδυση, αλλά υποκρύπτει κάτι περισσότερο.
Το μεγαλύτερο προσόν του Κατσικονούρη είναι ο διάλογός του. Η γλώσσα του έχει δράση και θεατρικότητα, αντλεί με περισσή ακρίβεια από το γλωσσικό κώδικα της νεολαίας, της οποίας τα προβλήματα θέτει ως δραματουργικό άξονα της δραματουργίας του, χωρίς να εξαντλείται στη φωνογραφική αποτύπωση.
Η παράσταση που σκηνοθέτησε ο Τάκης Τζαμαργιάς ήταν σφιχτή, δεν φοβήθηκε την ελαφρότητα μιας ουσιωδώς τραγικής ιστορίας και ανέδειξε τα πλεονεκτήματα του έργου, χωρίς να υποκύψει σε τηλεοπτικού τύπου ευκολίες. Αξιοποίησε λειτουργικά τη σκηνογραφική σύλληψη της Μαρίας Κονομή και αφομοίωσε τη σημαντική μουσική επικουρία του Πλάτωνα Ανδριτσάκη.
Οι τέσσερεις νεαροί ηθοποιοί (Δημοσθένης Ελευθεριάδης, Στάθης Μαντζώρος, Κατερίνα Φωτιάδη, Εύη Σαουλίδου) –καλά διδαγμένοι- έχουν προσόντα και τεχνικές· πάνω απ' όλα, είχαν όχι λίγες στιγμές υποκριτικής πρωτοτυπίας με την έννοια ότι απέφυγαν συστηματικά τα κλισέ και επεδίωξαν να χτίσουν χαρακτήρες που αναδεικνύονταν στις σχέσεις τους.